

Blads dertil i de paagældende Almue-skoler. Jeg har set i Norge, at man har indrettet en Kogeskole i Forbindelse med Almue-skolen, og det gaar aldeles fortræffeligt, men det er noget, man helst maa overlade til det private Initiativ, til den private Styrelse, thi det er kun, naar Kvinderne optage det med virkelig Interesse, at Sagen bærer Frugt. Skal det være noget, som de ved Skolerne ellers ansatte Lærereinde skulle besfatte sig med, er jeg meget i Tvivl om, at der kommer noget ud af det. — Jeg vil sige, at man i Stedet for i § 4 at opstille Naturkundskab og Sang som obligatoriske Hovedfag meget hellere skulde tage Tegning og Sløjd. Det er noget, Børnene have godt af at lære og noget, som de kunne bruge hele deres Liv igennem og rimeligvis ville faa ganske anderledes Brug for end lidt Naturlære. At lære at tegne ordentlig har stor Betydning, navnlig for Drengenes videre Udvikling og for deres Optagelse i tekniske Skoler.

Efter disse Bemærkninger lige over for Regeringsforslagets Bestemmelser om Undervisningsgenstandene skal jeg gøre et Par Bemærkninger med Hensyn til § 12 i Folketingets Affattelse. Lad mig sige, at her ogsaa er adskillige Ting at bemærke. Der er ganske vist afknappet noget af det, Regeringen har forlangt, men der er ogsaa adskillige Ting, som jeg ikke kan tro, at det er rigtigt at tage med. — Jeg skal ikke komme ind paa det Punkt, som det ærede 2det Medlem for 10de Kredts (Bojsen) i Gaar temmelig vidtløftig kom ind paa, nemlig om man skal undervise i Religion efter en Lærebog, som han stod med i Haanden og holdt en forsvarlig Filippika over, eller ikke. Naar jeg tænker paa min Barndom, vil jeg give ham Ret i, at jeg ikke med synderlig Glæde mindes Balles eller Fogtmanns Lærebøger, men det maa vel være Bøgernes Skyld, det kan ikke være Sagens eller Genstandens Skyld, thi for mig staaer det dog som en Hovedopgave for Skolen ikke blot at lære Børnene bibelsk Historie, altsaa religøse Historie, men virkelig at bibringe dem Grundlaget for en moralsk og kristelig Opfattelse. Der tror jeg ikke, at den fri Undervisning saaledes som der her er Tale om, paa Grundlag af Bibelhistorien vil strække til, men jeg er ikke sagkyndig paa dette Omraade, ikke Teolog. Jeg holder blot paa, at man skal vogte sig for et Skridt, der gaar i Retning af at afstrifte Skolen. — Efter Folketingets Affattelse af Forslaget skal der gives Undervisning ikke blot i Fædrelandets Historie, det faar nu gaa, men ogsaa i de nordlige Nabolandes Historie samt i Træk af den almindelige

Verdenshistorie; endvidere skal Undervisningen omfatte Fædrelandets Geografi og en Oversigt over den almindelige Geografi. Det er ubemærket, ja, endog saa fortræffeligt, naar blot der kan blive Tid til det ved Siden af det, som efter min Opfattelse er langt vigtigere, nemlig at give dem grundige Kundskaber i det, de have Brug for i Livet: i Regning, i Skrivning, Tegning og legemligt Haandarbejde, navnlig Sløjd for Drengene.

Jeg beder undskyldte, at jeg saa længe har opholdt det høje Tings Tid. Jeg vilde meget beklage, om den Lov, som der her er Tale om, ikke skulde blive færdig i den nærmeste Tid i en saadan Form, at man i det hele kunde være tilfreds dermed. Jeg har troet at maatte henlede et kommende Udvalgs Opmærksomhed paa forskellige Punkter, som der fra et Røbstadsstandpunkt maatte kunne gøres Indvendinger imod. For mig er og bliver Hovedsagen imidlertid, at der er saa meget godt i Lovforslaget, og at der navnlig gennem det afhjælpes en Trang, som efter mit Skøn ogsaa i Røbstæderne er til Stede i vidt Omfang, nemlig en Trang til Forbedring af Skolelærernes Lønning. Jeg tror, det vilde være en stor Skuffelse for de mange Menneſter, der vente paa at faa deres Lønninger forbedrede inden for det bestedne Maal, her er sat, om de skulde vente et Aar endnu, og jeg frygter for, at hvis man ikke kommer til Ende med Sagen i Aar, da man maaske dog er lidt varmere for den, end man efterhaanden vil blive, ville Udsigterne til Vedtagelsen af Lovforslaget blive mindre. So længere man bestæftiger sig med en Sag, desmere bliver Barmen for den i Almindelighed afkølet. Jeg vilde i højeste Grad beklage, om man ikke ved gensidig Imødetomhed kunde komme til et Resultat paa dette Omraade. Jeg anbefaler derfor det Udvalg, som jeg er vis paa vil blive nedsat, at tage sig af denne Sag paa bedste Maade og se at bringe det bedst mulige Resultat ud deraf, særlig ogsaa for Røbstæderne, for hvis Interesser jeg ved denne Lejlighed har tilladt mig at tale — maaske længere og vidtløftigere, end det egentlig interesserer den største Del af Tilhørerne.

S. Jensen: Den højtærede Kirkeminister (Bardensfleth) sluttede sit Foredrag i Gaar (med at udtale, at han havde godt Haab om, at der skulde komme et godt Resultat ud af den foreliggende Sag, og han knyttede, saa vidt jeg husker, dertil et Ønske om, at det maatte ske, og i de Taler, som fulgte efter i Gaar, og i den Tale, som det ærede Medlem for Odense (Koch) nu har